

“CEZA VE GÜVENLİK TEDBİRLERİNİN
İNFAZI HAKKINDA KANUN İLE BAZI KANUNLARDA
DEĞİŞİKLİK YAPILMASINA DAİR KANUN” HAKKINDA

GELECEK PARTİSİ’NİN HUKUKİ VE SOSYO-POLİTİK GENEL DEĞERLENDİRME RAPORU

İNFAZ YASASININ DÜZENLENDİĞİ SOSYO-POLİTİK ORTAMIN GENEL DEĞERLENDİRMESİ

İnfaz yasası değerlendirmesine geçmezden evvel, yasalaştırma iklimi ve nasıl bir sosyo-politik ortamda bulunduğumuza dair özet bir giriş yapmak zorunludur. Bunu yapmadan iktidarın yasalaştırma sürecindeki niyetleri, usul ve yöntemlerdeki zaafı, yasanın içeriğindeki hatalar tam anlamıyla analiz edilememiş olacaktır. Türkiye, özellikle 15 Temmuz sonrası OHAL sürecinin yarattığı tartışmalı iklim ve adına "Başkanlık Sistemi" denen bir yapılanma üzerinden ciddi bir OTORİTERLEŞME sürecine girmiştir.

FETÖ ile mücadelenin meşru alanları dışında kalan ve OHAL-KHK'lar süreciyle hem uluslararası hem de iç hukuku keyfi karar ve uygulamalarla esnetip zedeleyen döneme girilmiştir. Kuvvetler Ayrılığı'nın yara aldığı, denge-denetleme sisteminin iyiden iyiye zayıflayıp ortadan kalktığı, şeffaflık ikliminin yok olduğu, Meclisin zayıflayıp katılımcı demokrasinin, ortak aklın buharlaştığı ve kısaca "Ben Yaptım Oldu" siyasetine yelken açıldığı boğucu bir iklime adım adım geçilmiştir.

Bu iklim adalet ve yargı mekanizmalarından ekonomiye kadar her alanda ciddi sorunların hem müsebbibi olmuş, hem de geriye dönüşü ve ıslahı gittikçe zorlaştıran bir zihniyet inşasını da beraberinde getirmiştir.

Korona salgının bütün dünyada yarattığı korku ve endişe hali, toplumların varoluşuna ilişkin tehditler, kitlelerin özgürlük alanlarında zorunlu tavizleri(ni) beraberinde getirirken, Türkiye'deki muktedirleri de otoriterleşme yolunda cesaretlendirmiş, panik hali adeta fırsata çevirilmiştir.

Korona Günlerinde Otoriterleşme Örnekleri:

Bu durumun sayısız örnekleri mevcuttur:

Ülke olarak salgına dönük başta sağlık ama özellikle ekonomiye ilişkin israf konuları ve alınacak tedbirlerle uğraşmamız gerekirken, Kanal İstanbul ihalesi yapmaya kalkışmak;

Sokağa çıkma yasağı krizinin ardından yaşanan ve iktidar içi çelişkilere de imada bulunan istifa tiyatrosu;

Torba yasalar geleneğinin sürdürülüp dernekler yasasında fişleme anlamı içeren, örgütlenme özgürlüğü ve sivil toplum aleyhine yapılan değişiklikler;

Yangından mal kaçırıcısına, yine torba yasaya dahil edilip şeffaflıktan, denetimden uzak 'özel' amaçların Varlık Fonu yasasına yedirilip apar topar Meclis'ten geçirilmek istenmesi;

Atatürk Havalimanı gibi hazır mekanlar, Bahçeşehir Hastanesi gibi yeni yapılmış hasta garantili hastaneler veya yeni hastanelere taşınmış olması nedeniyle boşaltılmış çok sayıda hastane binaları ya da salgın hastanesine dönüştürülebilecek kamu veya özel binalar varken kolay, kısa süreli ve ucuz yoldan halledilmesi mümkün olan bir sorun, ancak uzun vadede tamamlanabilecek ve ciddi bir maddi külfet getiren korona hastaneleri yapımına girişilmesi;

Salda gölünde olduğu gibi çevre felaketlerine yol açacak ama birilerinin nemalanmasına da vesile olacak işlere ortam fırsat bilinerek girişilmesindeki pervasızlık;

Medeniyet birikimimizin ürünlerinden olan Şehir üniversitesini tüm toplumun gözü önünde kapatmaya matuf ve vakıf üniversiteleri açısından da büyük bir tehdit oluşturan kanuni düzenlemeye girişilmesi;

Salgınla mücadelede eleştirel sosyal medya paylaşımı yapanlar hakkında soruşturmalar açılması;

Bedava ekmek dağıtımı gibi tüm toplumun faydasına olacak girişimlerde muhalif belediyelerin engellenip üstüne üstlük onların bu tutumunun 'paralel güç oluşturmak' şeklinde lanse edilmesi...gibi listesi bir hayli kabarık olan örnekler, hem kriz fırsatçılığının, hem akıl tutulmalarının, hem de otoriterleşme eğilimlerinin hangi safhada olduğunu açık biçimde ortaya koymaktadır.

28 Şubatçı Eski Düzen Heveslilerinin Vesveselerine Karşı Teyakkuzda Olunmalıdır!

Bütün bunlara bir de infaz yasasına ilişkin evrensel hukuk normlarına dayalı eleştiriler karşısında iktidar vekillerinin ve yandaşı medyanın “FETÖ’cülere, PKK’lılara, IŞİD’çilere mı af istiyorsunuz?” tarzında, üstelik 28 Şubat ikliminin zulümlerini bizzat yaşamış olanlarca getirilen, insani ve vicdani açıdan kabul edilmesi mümkün olmayan tepkiler eklenmiştir.

Maalesef isimlerinin önünde “hukukçu” da yazdığı halde bu tür tepkiler verenlerin, 90’lı yılların olağanüstü iklimini temsil eden kişilikler, tedbirsizlikleri yüzünden kitlesel işçi ölümlerine sebebiyet verenler, rüşvet ve iltimas, evrakta sahtecilik, gasptan ceza alanların tahliye edildiği bir düzenleme yapıldığını görmemiş olmaları mümkün müdür?

Diğer tarafta içinde bizlerin de olduğu bu ithama maruz kalanların asıl hedefinin adalet, hukuk ve merhamete dayalı bir düzenleme talebi olduğu çok açık olmakla birlikte, kendisinden daha adil ve hukuki bir düzenleme beklenen iktidar cenahının zihniyet alanında nerelere evrildiğini göstermekteydi. Nitekim “cebir ve şiddete” hiç bulaşmamış olmakla birlikte, onbinlerce insanın, hukukta karşılığı olmayan “irtibat” ve “iltisak” gibi soyut ve belirsiz tanımlamalar üzerinden yıllardır bir hukuksuzluğa mahkum edilmiş olmalarının gerçeklik boyutu gözardı edilebilir mi?

Üstelik muhalefete ve sivil topluma bu zihniyetle seslenenlerin, 28 Şubat darbesi başta olmak üzere askeri vesayeti en karanlık yöntemlerle temsil etmiş kişiler ve kurumlar tarafından çevrelenmişlik görüntüsü arzutmeleri, onların etkisinde kalan söylem ve pratikleri savunmaları, hatta bazı “uyaranların” haklı olarak ifade ettikleri gibi bir takım “hatalara itildikleri” gerçeği orta yerde duruyorken.

“Uyaranlar”ın amacı, seküler ya da muhafazakar bu vesayetçi kesimlerin kılavuzluğundan sıyrılıp infaz düzenlemesinin toplumsal ayrışma ve sancıları rehabilite edici, infaz kanununun Anayasa Mahkemesi tarafından iptali ve kapsamının genişletilmesine meydan vermeden adalet, hukuk ve merhameti merkeze alan yeni bir düzenleme için akademisyenlerin, sivil toplumun ve Meclis’in de inisiyatif almasına matuf idi.

Görünen o ki, nice emeklerin mahsulü bir üniversiteyi kişisel husumet üzere tarihten silme, muhalif belediyelerin yardım amaçlı ekmek dağıtımını bile engellemeye matuf girişimlerde bulunan bir zihniyetten İnfaz Yasası gibi bir konuda ortak akla dayalı bir dayanışma ve yeni bir düzenleme içerisine girmesini beklemek ham hayalden öteye gidemeyecektir.

Seküler ya da muhafazakar kimliğiyle trollüğü hayat biçimi edinmiş çevrelerin vesveselerine umut bağlamaktan sıyrılmak, gücü günden güne daha fazla yozlaştıran iklimden kurtulmak ancak, her alanda hakkı ve adaleti üstün tutan bir yeniden imar sürecine yol vermekle mümkündür. Akli selim ve vicdan bugün bizi bu hikmetli tutumu takınmaya icbar etmektedir.

TÜRKİYE'DEKİ 'AF' BEKLENTİSİNİN SOSYO-POLİTİK BOYUTU

Türkiye yıllarca devletin ve hükümetlerin genel-özel af uygulamalarına şahit oldu. Bu da yıllardır Türkiye'de 'af' beklentilerini hem mahpuslar hem de aileleri açısından diri tutmuş, sıranın bir gün kendilerine de geleceği özlemiyle bir umut kapısı olarak görülmüştür. Özellikle 2018 Nisan ayında Devlet Bahçeli'nin infaz indirimi çağrısı af konusunda geri dönülemez bir beklentiye neden olmuştur.

Bu noktada toplumun farklı kesimlerinde birkaç farklı endişe ve beklenti hasıl olmuştur:

- 1) Adi suçlardan mahkum olmuş kişiler ve ailelerinin beklentileri,**
- 2) 28 Şubat ikliminde DSP-MHP ve ANAP Koalisyon hükümetinin 1999'da kanunlaştırdığı "Rahşan Affı" benzeri bir infaz düzenlemesi gerçekleştiği ve kısa vadede bunun topluma getireceği zararlara dair endişeler.**
- 3) Şiddete bulaşmamış ancak bugünkü konjunktürde 'devlete karşı işlenmiş suçlar' kategorisine giren mahpuslar ve ailelerinin beklentileri**

3. maddeye dahil olanlar kapsam dışı bırakıldığı için bu yöndeki beklentiler karşılanmamıştır.

2. maddedeki psiko-sosyal durumu haklı kılabacak bir çerpe de düzenlemelere gidilmiş; adına "af" denmemekle birlikte, geniş çaplı bir düzenlemeyle bu psiko-sosyal bakış açısını besleyen maddi-fiziki koşullar oluşturulmuştur. Lakin bu raporda da değineceğimiz üzere, daha çok 1. maddedeki sosyal grubun beklentilerini karşılayan düzenlemenin, iktidar cenahının "kişiy e özel af" niyetini de açık eden bir takım boyutları gerçekleşmiştir.

Ancak, içinde haklılıklar da barındıran sübjektif sosyolojik beklentilerin ötesinde, tarihten devralınan derin sorunlara muhatap olduğumuz bir ülkede yaşamakta olduğumuz da unutulmamalıdır.

“SUÇ” VE “SUÇLU” TANIMI SİYASAL KONJONKTÜRE GÖRE DEĞİŞİM GÖSTERMEKTEDİR

Türkiye’de yıllardır “suç” ve “suçlu” tanımına dair karmaşa sürgit devam etmektedir. Dün suç kabul edilmeyen bir fiil, yasal bir değişiklik de olmaksızın, konjunktürün değişmesiyle birlikte bugün suç haline gelebilmekte ve bu durum sürekli mağdur ve suçlu üretmektedir.

Türk Ceza Yasası, farklı ülkelerin kanunlarıyla karşılaştırıldığında, genelde ağır hükümler içermekte, yargı mekanizmaları da siyasi ortamların da etkisiyle sert cezalandırma eğilimi içinde davranmaktadır. Özellikle “devlete karşı işlenen suç ve terör suçları” kapsamındaki yargılamalarda bu durum çok daha belirgin hale gelmekte ve çoğu kez polis ve savcılık soruşturmalarında ileri sürülen ithamlar, zayıf delillerle ya da delillendirme kaygısı taşınmaksızın yargı kararlarına dönüşebilmektedir.

Bazı araştırmalara da yansıdığı üzere Türkiye’deki sorunlu dosyaların yüzdesinin bir hayli kabarık olduğu düşünüldüğünde, *“Af falan olmamalı, suçlu cezasını çekmeli”* mantığı kendi başına yeterli olmamasının yanında, insani ve hukuki bağlamda da sorun taşımaktadır.

Salgın korkusunun devleti de toplumu da sarmaladığı ve önlem almaya mecbur bıraktığı bir vasatta cezaevlerindeki de öncelikle insan olduklarının ve ayrımsız tamamının devletin teminatı altında olduklarının unutulmaması gerekmektedir.

CEZAEVLERİNİN GENEL SORUNLARI

Cezaevlerinde Kapasitenin Aşılmasının Sebepleri

Cezaevlerinde aşırı yığılmanın iki ana sebebi olduğu söylenebilir. İlki; adi suçlarda yaşanan artış iken, ikincisini iki ana başlık altında değerlendirmek gerekmektedir ki bunlar.

- Tutuklama istisnai bir yargılama tedbiri olup zorunlu hallerde başvurulması gerekirken peşin cezalandırmaya yönelik rutin bir uygulama haline gelmiştir.
- Devlete karşı işlenen suçlar, terör ve terörist kavramlarının, olabildiğince geniş ve keyfi denebilecek nitelikte tanımlanmasıdır.

Covid-19 salgınından bağımsız olmak kaydıyla, yıllardır devam eden cezaevlerindeki sorunlara, 15 Temmuz süreci sonrası siyaseten konan kriterler ve genişletilen terör tanımı eklenmiş, toplumun geniş kesimlerini kapsar tarzda "suçlular" kitlesi oluşturulmuş, cezaevlerinin istiap haddini katlanarak aşması sonucu sorunlar büyümüştür. Daha önce de 'Af' tartışmalarını ve beklentilerini besleyen en büyük faktör olarak bu durum ön plandaydı. 10-12 kişilik koşullara 35-40 hatta daha fazla tutuklu ve hükümlü konması; bazı cezaevlerinde mahpusların nöbetleşe yatmak zorunda kalmaları; tuvalet ve banyo için saatlerce sıra beklenmesi; hijyen koşullarının gereğince yerine getirilememesi, matbu yayınların girişlerinin ve görüşlerin kısıtlanması gibi sıkıntılar vaki idi.

Cezaevlerinin Sayısını Artırmak Çözüm Değildir

Bu tabloya bir de cezaevlerinin sayısının artırılması politikası eklendi. Bu da 15 Temmuz sonrası "terörle mücadele" konseptinin -haklılık barındıran meşru çerçevesi dışında- evrensel hukuk ilkeleriyle bağdaşmayan yönlerine dönük izlenen siyasetlere devam edileceğinin bir deklarasyonu olarak görüldü.

Ceza-infaz kurumlarının kapasitelerinin 120 bin civarında olduğu, halihazırdaki tutuklu ve hükümlülerin sayısının ise 300 bine yaklaştığı bir vasatta, eleştirilemeyen siyasetlerin sürdürülebilir olup olmadığının sorgulanması bir yana, Adalet Bakanlığı'nın 2021 yılına kadar yapımı devam eden 48 ceza-infaz kurumunu da sisteme dâhil edecek olmasının sadra şifa bir yöntem olmadığı açıktır. Bu çaptaki tutuklu-hükümlü kapasitesinin yönetimi, fiziki şartların idaresinin zorluğuyla birlikte toplumsal, siyasal ve iktisadi yükleri de beraberinde getirecektir.

Tahliyelerde Gecikildi

Böylesi bir koğuş ortamında yaşanabilecek bir virüs salgınının ortaya çıkarabileceği tehlikenin hesap edilerek cezaevlerinden tahliyelere çok daha öncesinden hız verilmesi gerekmektedir. Ancak bunda sadece geç kalınmadı, eşitlik ve ayrımcılık ilkesine de hanel getirir şekilde bir düzenleme yapıldı.

Cezaevi İkinci Bir Cezalandırma ve Kriminalizasyon Mekanı Olmaktan Çıkarılmalıdır

Öte yandan cezaevleri, ıslah merkezleri olamamanın ötesinde, adeta ikinci bir cezalandırmanın ve ceza-ınfaz sistemine de etki eden siyasi hatalarla birlikte kriminalizasyon merkezleri olmaya aday hale gelmişti. Bu durum "terör" suçlarıyla ilgili olduğu kadar, mesela önemli miktarı kullanıcı olmakla beraber 80 bini aşkın uyuşturucu suçundan tutuklu ya da hükümlü için de geçerlidir. Tedavi ve terapilerin çoğunlukla kağıt üzerinde kalması da meselelere çözüm odaklı bakılmadığının sadece bir örneğidir.

Cezaevleri Islah ve Rehabilitasyon Merkezlerine Çevrilmelidir

Buna ilişkin olarak, cezaevlerine yönelik olarak tüm kesimlerin katılımı, çalışma ve raporlamalarıyla yeni bir ıslah ve rehabilitasyon politikası üretilmesi gerektiği ortadadır. Çözüm, cezaevlerinin sayılarının artırılmasında değil, içine girilen siyasal-yargısal sürecin, hukukun temel normlarıyla çelişen girdabın sorgulanıp cezaevlerinin birer ıslah ve rehabilitasyon merkezleri haline getirilebilmesindedir.

“DEVLETE KARŞI İŞLENEN SUÇLAR”DA KRİTER ‘CEBİR VE ŞİDDET’ OLMALI, SİYASİ MAHPUSLAR-FİKİR SUÇLARI KAPSAM DIŞI BIRAKILMAMALIYDI

Kişilere karşı işlenmiş suçların faillerini düzenlemeden istifade ettiren devletin, kendisine karşı suç işleyenleri ise düzenlemenin dışında tutması, Cumhurbaşkanı Erdoğan’ın pek çok kez dile getirdiği *“devlet ancak kendisine karşı işlenen suçları affedebilir, vatandaşa karşı işlenmiş suçları affetme yetkisine sahip olamaz”* beyanlarıyla çelişki oluşturmuştur.

Konuyla alakalı çok az demeç veren Cumhurbaşkanı; infaz yasasıyla ilgili olarak da;

“Milletimizin ve kamu vicdanının hassasiyetlerini de dikkate alarak hazırlanmıştır...Sistemin işleyişini hem mağdurlar hem suçlular açısından çok daha adil bir hale getirmeyi amaçladık.” şeklinde bir açıklama yapmıştır.

Cumhurbaşkanının genelleştirerek ortaya koyduğu bu resmin kamu vicdanı açısından gerçeğe tekabül etmediği açıktır.

Kamuoyunda çokça tartışılmış olan husus silah sakanların serbest, twit atanların kapsam dışında tutulması ikilemi olmuştur. Çeteci unsurların serbest bırakılıp gazeteci, mütefekkir, siyasetçi ve benzerlerinin içeride tutulması derin bir çelişki oluşturmuştur.

KATEGORİK DEĞERLENDİRMELER

ADALET HİSSİNE SEKTE VURUR: "HERKES İÇİN ADALET" ŞİARİ İLKEMİZ OLMALIDIR

İnfaz kapsamına alınan konular kadar kapsam dışında kalanlarla ilgili kamuoyunda yoğun tartışmalar olmakla birlikte, bazı başlıklar neredeyse hiç gündemleşmemiştir. Oysa bu kesimlerin ve ailelerinin de yoğun beklentileri vardır.

"Erken Yaşta Evlilik" Mağdurlarına İlişkin Çözüm Üretilmelidir

- "Cinsel suçlar"ın faillerinin kapsam dışında kalmasına, kimse -haklı olarak- ses çıkarmamakla birlikte, erken yaşta evlilik yaptıkları için sayıları beş bin (bir araştırmaya göre sekiz bin) olan gencimiz de 'cinsel istismar' suçu işledikleri ithamıyla cezaevinde bulunmaktadır. Bunlara ilişkin de bir düzenleme talebinde bulunmak insani ve vicdani açıdan kaçınılmazdır.

Bu kapsamda, sarsılan aile düzenlerinin onarılmasını bekleyen binlerce kadın ve çocuk, kocalarının/babalarının hapisten çıkmalarını bekliyorlar. Buna ilişkin iktidarın geçmişte yaptığı ve popülizme dayalı hatalı ceza artırımları ve bu sorunun sosyal politikalar eşliğinde çözüm önerileri geçerliliğini korumakla birlikte, kısa vadeli olmak kaydıyla, ivedilikle yapılması gereken düzenlemeler de zorunludur.

Buna ilişkin olarak evrensel bir ilke olan "Şahsileştirme"ye başvurup -'vaka bazlı' olarak- bu insanların ve ailelerinin mağduriyetlerinin giderilmesi gerekmektedir. Bu konu, teknik olarak sadece hukukçuların altından kalkamayacağı kadar önemli ve çok boyutlu, sosyologlar ve psikologlar gibi konunun uzmanı sosyal bilimcilerin ve sivil toplum örgütlerinin dahil edilmesi gereken bir meseledir. Lakin önerdiğimiz çalışma; "tecavüzcüler salınıyor!" endişe ve algılarına sahip olan ya da bu algılar üzerinden bu sorunun da çözülmemek üzere üzerinin örtülmesini açık-gizli salık veren ideolojik kesimlerin de argümanlarının sorgulanmasını beraberinde getirecektir.

90'lı Yılların Mağdurlarının "Yeniden Yargılanma" ve Tahliye Taleplerine İlişkin Bir Düzenleme Yapılmalıdır

- 90'lı yılların örtülü darbe süreçleri ve 28 Şubat ikliminin olağanüstü şartlarında, işkencelere, yalancı şahitlere, masa başında kurulan "örgütlere" dayalı olarak mahkumiyetler almış ya da "suç"uyla orantılı olmayan cezalara çarptırılmış ve halen cezaevlerinde olan insanların "Yeniden Yargılanma" ve tahliye talepleri de halen gözardı edilen konular arasındadır.

Bu insanların hangi din, mezhep, sosyal çevre ve etnik kökenden olduğu önemli değildir. Ancak maalesef iktidar, yıllardır bu konularda kaplumbağa hızında hareket edip bazı sınırlı tahliyelere imkan tanımışken, muhalefet ve propaganda ağları güçlü, 90'lı yılların iklimine yeniden dönüş için de bugünlerde gayretlerini artırmış olan bazı kesimler ise, mesele gündemleştğinde mağdurların 'kimliğine' ve 'dünya görüşüne' odaklanarak adaletin tecellisini engelleme gayretleri içinde olmuşlardır. Oysa her konuda olduğu gibi burada da, evrensel hukuk normları gereği "herkes için adalet" her kesimin şiarı olmalıdır.

Yaşlı ve Kronik Hasta Siyasi Mahkumların Tahliye Hakları Uygulamaya Konmalıdır

- Gerek 28 Şubat dönemlerinin, gerekse 15 Temmuz sonrasında siyasi mahpuslarının en önemli sorunlarından biri de içlerindeki yaşlılar ve kronik hastalardır. Maalesef, bu insanlardan cezaevlerinde ömürlerini tüketen ve gerek gayri hukuki kararlar, gerekse fiili ihmallerden ötürü hayatlarını yitiren insanlar olmuştur. Bu infaz yasası kapsamının dışında kalmış olan ve bu kriterlere haiz bütün siyasi mahpuslar, hakları olan bu imkanlara kavuşmalı ve tahliye edilmelidirler.

“Kumpas” gerekçesiyle Ergenekon, Balyoz davalarında alınan kararlar ve gözetilen yaş kriterleri konusunun aynıyla vaki olmak kaydıyla kumpaslara maruz kalmış olan bu insanlar için de uygulanması zorunludur.

“DEVLETE KARŞI İŞLENEN SUÇLAR” OLARAK TANIMLANAN GENİŞ SİYASİ KATEGORİLENDİRME TEMEL HAKLARA VE TOPLUMSAL BARIŞA DARBE VURMAKTADIR

Darbe Kalkışmasına Fiilen Katılmayan Alt Sosyal Katmanlarda Yer Alanlar İçin “Şahsileştirme” İlkesi Hayata Geçirilmelidir

- Fiilen darbe kalkışmasında yer almayan, böyle bir girişimden tümüyle habersiz oldukları halde kadın erkek, genç yaşlı on binlerce insan geçmişte devlet tarafından akredite olan, desteklenen, büyütülen bir cemaat yapılanmasıyla irtibatlı oldukları için 6 yıldan 15 yıla kadar “terör suçlusu” olarak yargılandı ve büyük bir kısmı da mahkum edildi. Bu insanların durumu her gündeme geldiğinde ısrarla 15 Temmuz’da işlenen vahşeti öne çıkartmak, bu insanlardan o meşum darbe gecesinde katledilen, sakat bırakılan insanların hesabını sormak haklı bir tutum değildir.

Fililen darbe kalkışmasına katılan, bir biçimde bu suçun içinde olanların hak ettikleri cezaya çarptırılmalarına kimse karşı çıkmaz, çıkmamaktadır. Ama helikopterden kurşun sıkan, halkın üstüne tank süren, bomba yağdıran cürmü meşhud katillerin işledikleri cinayetleri öne çıkartarak, 'cemaat' olarak bildiği yapı için kermes yapıp para toplayanların, bankaya para yatıran, çocuğunu dershaneğe gönderen, dini saikle düzenlenen etkinliklere iştirak eden insanların cezaevlerinde çürümesini savunmak adil ve ahlaki bir tutum olamaz.

Üstelik Yargıtay ve AYM'nin aldığı kararlar ve sempatanlıkla "örgüt üyeliği"ni birbirinden ayıran içtihadlar da ortadayken; bunlarla ilgili ivedilikle AİHM ve AİHS kriterleri ve "Şahsileştirme" ilkesinin gereği durumları gözden geçirilip somut duruma göre tahliyelerine imkan tanınmalıdır.

Unutmamak gerekir ki, daha fazla mağduriyet daha fazla kriminalizasyon ve düşmanlık üretir. İslah olmak isteyenlerin de bu çabalarına engel oluşturur.

Normalleşmeyi geciktirdiği gibi, toplumsal barış aleyhine de onulmaz yaralar açmaya, o yaraları kangrenleştirmeye hizmet eder.

“Terör Davalarında” Toplumun Her Kimlikten Geniş Kesimleri Mağdur Edilmiştir

- 90’lı yılların Türkiye’sine dönme arzusuyla yanıp tutuşan “birileri”nin, süreci yönetenlere hatalar yaptırma amaç ve arzusu, toplumda onulmaz yaralar açılmasına sebebiyet verdiği gibi, FETÖ ile mücadelenin de istikametini etkilemektedir.

Zira bu davalardaki yargılama ve mahkumiyet kararları zannedildiği gibi sadece malum yapıyla bağlantılı değil, toplumun ağırlıklı olarak muhafazakar olmakla birlikte hemen her kesimini içine alan bir boyut kazanmıştır.

Kriterler Sorgulanmalı, Ayrımcı ve Dışlayıcı Değil, Kuşatıcı ve Merhametli Yeni Bir İnfaz Siyaseti Üretilmelidir

- Halka ve hukuka kastetmiş olan 15 Temmuz melun silahlı darbe girişimcilerinin önemli bir kısmı bilfiil yargılanmış ve çeşitli cezalara çarptırılmıştır. Lakin ‘cemaat’ olarak isimlendirilen yapının halk içindeki geniş katmanlarından da ciddi sayıda insan da bugün hala siyasi, sosyolojik ve hukuksal açıdan tartışması süren çeşitli kriterlerle suçlu bulunup cezalandırma yoluna gidilmiştir.

Bu kitle, büyük çoğunluğu itibariyle zaten bu cezanın bir kısmını da yatmış durumdadır. Bu insanları birkaç yıl daha cezaevinde tutmanın hiç kimseye faydası olmayacak, sadece aileleriyle birlikte geniş bir toplumsal tabanın daha fazla mağduriyet ve öfke hissetmesine yol açacaktır. İnfaz yasasının ayrımcı ve dışlayıcı niteliği de bu yangını körükleyici bir çerçeveyi haizdir. Oysa devlet kuşatıcı ve adil olmalı, hukuk ve merhamet ilkelerini bütün toplumsal kesimleri kucaklayıcı hikmetli bir siyasete tevdi etmelidir.

- Bu alandaki sorun sadece bu davalarla da sınırlı değildir. Lehlerindeki yüksek yargı kararlarına ve tek bir şiddet eylemi bulunmamasına rağmen "terör suçlusu" olarak cezalandırılan kişi ve çevreler bulunmaktadır.

Suriye'ye yardım götürdükleri, Diyanet camisinde namaz kılmayıp ayrı bir mescit oluşturdukları, çocuklarını okula göndermedikleri ve daha buna benzer bir dizi suçlamayla, iktidarın siyaseten "makbul eğilimler" kategorisi içinde görmediği yüzlerce insanın da zayıf ve sorunlu iddianamelerle "terör örgütü mensubu" olmak ithamıyla yargılandıkları ve hapsedildikleri de bilinmektedir.

- Aynı şekilde, "terör örgütü üyesi olmamakla birlikte..." denilerek özellikle 220/6. ve 7. Maddeler mucibince ve ancak twit atmak, konuşma yapmak, konferans vermek, demeç vermek, bildiriye imza atmak, haber yapmak gibi yan "delillerle" suçlanan cemaat lideri, vakıf başkanı, gazeteci, yazar, mütefekkir, akademisyen insanların uzun tutukluluk halleri de hem uluslararası hukuka, hem de Anayasaya aykırı bir de facto durum oluşturmakla birlikte, toplumsal vicdanı yaralamaktadır. Üstelik düşünce ve ifade özgürlüğünün sınırlarıyla ilgili, mevcut otoritenin ve yandaşı olan medya organlarının üzerinde baskı oluşturduğu yargı mekanizmasını da olumsuz kararlar almaya icbar etmektedir.

Bu toplumsal yaraları sarmanın zarureti ortadayken, infaz yasası gibi fırsatlar maalesef tüketilmekte, toplumun geniş kesimlerinin beklentileriyle doğru orantılı icra edilmemektedir.

TAHLİYE EDİLEN ADLİ MAHKUMLARIN DURUMUNU “SUÇLULAR SALINDI” SÖYLEMİYLE GENELLEŞTİRME MELİ, İÇLERİNDE SUÇSUZLARIN DA OLABİLECEĞİ GÖZETİLMELİDİR.

Eleştirdiğimiz tüm “özel af” niteliği, adaletsizlik, eşitsizlik, hukuksuzluk, siyasi niyet, zaaf ve teknik hatalarına rağmen, Türkiye’deki infaz ve ceza sisteminin sorunları, dava dosyalarındaki maddi hatalar ve af tartışmalarının mahpus ailelerde yarattığı umutlar düşünülduğünde, hukuki teorik doğrularla maddi gerçekliğimiz arasındaki irtibatın da “insan odaklı” olarak kurulmasının zorunluluğu ortadadır.

İktidarın gayri adil hedeflerine vurgu yapar ve muhtemel gelecekte inşa edilmesini arzuladığımız ideal mekanizmaları önerirken, halihazırdaki “adli suçluları” da kategorik olarak genelleyerek “ötekileştiren” bir retoriğin de adaleti teminde sorunlu olduğu ortadadır.

İktidarın yeni siyasi suçluları içeri sokma motivasyonu ile hareket etmesi, bir yandan cezaevlerini boşaltırken yeni cezaevleri inşa etmesi hep birlikte cepheden eleştirilmesi gereken bir durumdur. Ama bunu eleştirirken, mükerrer olmayan suçlardan, pişmanlık duydukları eylemlerden, belki de olabildiğince sorunlu delillerle haksız hükümler almış insanların beklentilerini sönmümlendirerek yapmak da doğru değildir.

Teorik doğruları, ideal olanı ifade ederken geldiğimiz/geleceğimiz nokta adeta “madem ki düşünce suçluları, devlete karşı işlenen suçlarla haksız ithamlara maruz kalanlar çıkamıyor, madem ki ıslah ve rehabilitasyon mekanizmaları işletilmiyor o halde hiç kimse çıkmasa iyiydi” gibi bir yer de olmamalıdır. İlkesel olan ile gerçekleri birlikte mezcedip buluşturma azmiyle hareket etmek gerek.

İktidarın salgını kendi amaçları doğrultusunda araçsallaştırdığı doğrudur. Keşke, hedefinin merkezinde sadece ağırlıklı olarak korona olsaydı. Gündemdekenden daha adil olması muhtemel bir yasa ortaya çıkabilirdi. Ya da keşke tüm uyarıları dikkate alan, evrensel hukuk kriterlerine azami dikkat gösteren bir çerçeve çıkabilseydi.

Ama bu böyle değil diye, bazı temel hukuki yorumlar yoluyla ‘insanı’, bazı ideal yorumlarımızla da ‘salgın gerçeği’ni buharlaştırmamalıyız!

İktidarın doğru düzgün bir ıslah ve rehabilitasyon mekanizması üretememiş olması bir yana, bizlerin de infaz yasası önerilerimiz insanların umutlarını, ailelerin sevincini başka baharlara ertelemekten yapılmalıdır.

AK PARTİ-MHP İTTİFAKININ OTORİTER TUTUMU VE İNFAZ YASASI ZİHNİYETİNE DAİR NİHAİ DEĞERLENDİRMELER

Yalnızca iktidarın inhisarında olan “Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında Kanun ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun” tasarısı gündemleştğinde, Covid-19 ile birlikte, belki daha sonra gündeme gelecek olan konu öne çekilmiş oldu. Ancak Covid-19’un, yani halk sağlığı tedbirleri konusunun, yasanın ana amacı olmaktan uzak, aksine bir araç olarak görüldüğü de içerikte açıkça kendisini ortaya koymuş oldu.

Normal şartlarda, sürecin de zorunlulukları gereği, eğer sağlık sorunlarına odaklanılıyor olsaydı, bu durumda “tutuklu-hükümlü ayırımına” gitmeden herkese eşit muamele yapılması; tutuklular için adli kontrol yöntemleri uygulanırken, hükümlüler için geçici süreliğine cezaevi dışında farklı infaz yöntemleri kullanarak cezaevlerini boşaltmak mümkün idi. Üstelik bu durum, tutuklu ve hükümlülerin yaşam hakkının devletin emanetinde olması ilkesine de uygun düşerdi.

Bu hassasiyet merkeze alınmış olsaydı, hastalar, yaşlılar, çocuklu kadınlar gibi riskli gruplar açısından eşitlikçi ve ayrımsız bir yol haritası, bir strateji ortaya konabilirdi. Ama yasada daha en baştan bu ayrımcılığa gidildi.

Maddeler halinde sıralamak gerekirse;

İçerik, Usul ve Yöntem Hataları Yapılmıştır

- Yasanın teklif olarak gündemleşmesinde “usul ve yöntem hataları” yapılmıştır. ‘Benyaptımoldu’ mantığıyla Meclis’teki diğer partiler, barolar, ilgili sivil toplum kuruluşlarıyla ve bilim adamları ile birlikte ortak akla dayalı bir yöntem gütmek yerine toplumda gereğince tartışılmadan yasalaşmıştır.

- Yasa, 'Özel af' ya da 'Kısmi af' denebilecek bir muhteva arzederken affa 'af' denmemiştir. Düzenleme, Mecliste Anayasa ve içtüzüğe aykırı bir usulle görüşülmüştür.
- 'Eşitlik ilkesi' ve 'Ayrımcılık yasağı' çiğnenmiştir.
- Muhteva eksikleri ve teknik hatalarla çıkarılmıştır.
- "Suç ve cezanın denkliliği", "objektiflik", "ölçülülük", gibi ilkelere uyulmamıştır.
- "İkelere"e göre değil, adeta "kişilere"e göre hazırlanmıştır. Daha doğrusu, "suçların" infazının düzenlenmesinden ziyade, hangi "suçlular"ın cezasının indirileceğine bakılmış ve tutarsızlıklar ortaya çıkmıştır.
- Faille mağdur arasında barışı sağlayıp, failin yeniden topluma kazandırılmasını amaçlayan mekanizmalar kurulup işletilmeden çıkarılmıştır.
- Toplumda varolan "suçlular tekrar suç işlemek üzere salınıyorlar" endişesi giderilmemiştir.
- Mağdurların maddi-manevi tazmin hakları gündem dahi edilmeyip hiçe sayılmıştır.
- Suç ve suçlu üreten ceza yasalarının/hükümlerinin gözden geçirilmesi zorunluluğu yine bilinmez bir geleceğe ertelenmiştir.
- "Adli-Siyasi" ayırımına gidilerek ayrımcılık yapılmış, bu haliyle "yaşam hakkı" bakımından da mahpuslar arasında ayrımcılık yasağı çiğnenmiştir.
- AİHM-AİHS kriter ve kararlarına, Türkiye'deki yüksek yargıya ait olmayan, siyasi hesaplar içeren haksız kriterlerle yargılanmış ve 'Adil Yargılanma İlkesi'nden istifade edemeyen hükümlülere yönelik iyileştirmelere yer verilmeyip kendilerinin ve ailelerinin umutları boşa çıkarılmıştır.

'Tutuklu-Hükümlü Ayrımı'ndaki Hukuksuzluk, Adaleti Bir Kez Daha Yaralamıştır

- Masumiyet karinesi ilkesinden istifadeleri devam eden "tutuklular" suçun niteliğine bakılarak gözardı edildi.

"Tutuklu-Hükümlü" ayrımına gidilmesi bariz bir çelişki olarak ortaya çıktı. Oysa "Tutuklu", farklı bir hukuki statüdür. Bu insanlar halihazırda 'masumiyet karinesi' ilkesinden de istifade etmektedirler. Türkiye'deki sorun tutukluluğun bir peşin infaza dönüştürülmüş olmasıdır. 80 binden fazla tutuklunun bulunduğu, tutuklamayı koruma tedbiri olarak değil, önceden infazına başlanan bir ceza olarak görüldüğü bir vasatta, kanuni değil bir uygulama sorunu olan bu halin ortadan kaldırılması ve bu konumdaki insanların infaz iyileştirmesinin öncelikli muhatapları olmaları gerekirdi.

'Özel Af' Bir "Çifte Cezalandırma" Sonucu Doğurmuştur

- 'Özel af'tan yararlanamayacak olan onbinlerce kişiye çifte bir ceza öngörülmüş olmaktadır.

"Devlet aleyhine suçlar" olarak ifade edilen alanlarda zaten adli suçlara göre bu insanlar fazla mahkûmiyet almışlardır. İnfazları da bu yöndedir. Buna şimdi bir ceza daha eklenmekte, infaz yasasında erken tahliye imkânı ortaya çıktığı hâlde, bu hak sınırlanmakta, bu hakkı kazananlardan ayrı bir statü belirlenerek, bu haktan istifade edemeyecekleri izhar edilmiş olmaktadır.

“Yağma, irtikap” gibi suçlardan indirim verip üstüne tahliye eden zihniyetin, koşulsuz kapsam dışı bıraktığı bir düşünce suçlusunu ya da siyasi kriterlerle “örgüt üyesi” olarak kabul ettiği kişiyi örtük bir cezaya daha mahkum etmesi adaleti bir kez daha yaralamıştır.

Yani bazı suçlar açısından cezalandırmama yoluna gidilirken, diğer bazıları açısından ağır ceza çektirme sorunu ortaya çıkmıştır ki, böyle bir “ölçüsüz cezalandırma” politikası kabul edilemez.

“Yağma, Rüşvet, İrtikap, Zimmet, Gasp” Gibi Suçlar Adeta Cezasız Kılınmış, ‘Kişiyi Özel İstisna’ İntibanı Güçlendirmiştir

- “Yağma, rüşvet, irtikap, zimmet, gasp” gibi suçlar ve suçlularla ilgili düzenleme, geriye doğru da gidildiğinde, kamunun hakkına tecavüz, emanete hıyanet edenlerin bir gün bile içeride kalmadan çıkacak olmalarını beraberinde getirmiştir. (Bu infaz matematiğine göre, mesela 2019’daki bir yolsuzluk ile ilgili mahkeme kararı alsanız bile bu kişileri birgün bile içeride tutmanız mümkün olmayacaktır.)

Bu durumdan en fazla kimlerin istifade edeceği açıktır. Geniş bir torbanın içerisine atılarak adeta önemsizleştirilen bu “istisnai af” durumu kabul edilebilir değildir.

Bu yaklaşım, bir dönemin gayri hukuki ekonomik ilişkilerinin üzerine sünger çekmenin hedeflendiği algısını pekiştirmektedir.

Çeteler ve Bazı Çete Liderleri İçin 'Özel Af' Görüntüsü Ortaya Çıkmıştır

- Bir diğer 'istisnai af' konusu da, iki yıl önce iktidar ortağı MHP'yle yaşanan anlaşmazlık konusu olan ama belli ki mevcut süreçte "aşılmış" bulunan mafyatik suç şebekeleri ve liderleriyle ilgili olan kısım.

Bugünkü otoriterleşme zeminiyle birlikte düşünüldüğünde, şeffaflık ve denetim mekanizmalarının zayıfladığı bir ortamda icrasının önündeki engellerin törpülenmiş olduğu "İrtikap, zimmet..." gibi suçlar ve bu suçları işlemiş olanların "affı" vicdanları ve adalet duygusunu zedelemiştir.

Buna ek olarak eski Türkiye zemini üzerinde "devletin ihtiyaçları"(!) mucibince yükselen bir sınıf haline getirilmiş olan ve "adaleti" kendi kontrolsüz güçleriyle sağlamaya alışmış bulunan unsurların tahliyesi, iktidar ortakları arasında tam anlamıyla bir "özel anlaşma" görüntüsü ortaya koymaktadır.

Bunun da ötesinde, yargı üzerinde siyasi kriterlerin Demokles kılıcı gibi sallandığı, iktidara yakın unsurlardan hesap sormanın zorlaştırıldığı, düşünce özgürlüğü üzerinde baskıların artırıldığı, adalet mekanizmalarının yaralar aldığı böylesi bir dönemde eski düzenin alışkanlıklarının ve mezkur şebekelerin eski adetlerinin günümüze taşınabileceği endişesi kamuoyunda hasıl olmuştur. Daha şimdiden bu unsurların, devletin makbul bulmadığı çevreler açısından bir tehdit oluşturabilecekleri algısı toplumda neşet etmiştir.

Anayasaya Aykırılıklar, Yasanın Anayasa Mahkemesi'nden Dönme İhtimalini Güçlendirmiştir

- “Terör suçu”nun, belirsiz ve geniş olması, “cebir ve şiddet” ölçütünün göz önünde bulundurulmaması, cebir ve şiddet kullanmadığı halde ceza alanların kapsam dışı bırakılmalarının Anayasaya aykırı olduğu hesap edilememiştir. Yapılan düzenlemenin Anayasa mahkemesi tarafından iptali gerekmektedir.
- OHAL dönemi KHK’ları yoluyla yapılan düzenlemelerin terör algısında yarattığı geniş çeperin tashihi ve tamiri yoluna gidilmeden bir düzenlemenin yapılması, ‘eşitlik ilkesi’ çiğnenip istisnalar oluşturularak özgürlük-güvenlik dengesini aşırı güvenlikçi zihniyet lehine daha da tahrip edici bir durum ortaya çıkarmıştır.
- Uluslararası hukuki meşruiyet açısından; siyasi karar organlarının “terör suçu” veya “örgüt üyesi tanımı” yerine, Yüksek Yargı mercilerinin AİHM ve AİHS kriterlerine sadık kalmaya çalışan içtihad ve kararlarına yansıdığı üzere “aidiyet” veya “terör suçu” hakkında belirledikleri ölçütleri gözeten düzenlemeler yer almamıştır.
- Tutuklular yanında özellikle hükümlüler için de “Yaşam Hakkı” ve “Adil Yargılanma Hakkı”ndan istifadelerinin önündeki engellerin kaldırılması yönünde adımlar atılmamıştır.

İNFAZ YASASI SONUÇLARI VE ÖNERİLER

İNFAZ KANUNU DÜZENLEMESİ HUKUKA VE DEMOKRATİK TOPLUM GEREKLERİNE AYKIRIDIR

- Düzenleme iyi bir hazırlık safhası geçirilmeden alelacele gündeme getirilmiştir. Yasalaşma için uyulması gereken süreçlere uygun davranılmadığı gibi, başta hukuk uygulayıcıları, barolar ve TBB olmak üzere ilgili sivil toplum kuruluşlarının, siyasi partilerin bilim adamlarının görüş ve önerileri alınmamıştır. Bu durum, yasanın demokratik meşruiyetine gölge düşürmüştür ve toplumsal beklentileri de karşılamamıştır.

Toplumsal uzlaşma aranmayan bu değişiklikler, kamuoyu vicdanını da tatmin etmeyeceğinden konuyla ilgili tartışmalar da devam edecektir.

- Düzenlemeden etkilenecek mağdur ve sosyal kesimlere yönelik herhangi bir etki analizi yapılmamıştır.

- İnfaz Kanunu düzenlemesi adı altında örtülü bir 'AF' düzenlemesi yapılmış olması hem usul, hem de esas bakımından haklı eleştirilere neden olmuştur. Yeterli olmamakla birlikte hükümlerin infazı ve mahkumların kişisel hakları konularında yapılan iyileştirmeler eleştirilerin gölgesinde kalmış; esas, usulün gölgesinde kaybolmuştur.

- Anayasamızın 87.maddesindeki düzenlemeye göre, genel veya özel af düzenlemeleri 3/5 çoğunlukla yapılmasını amirdir. 600 üyeli TBMM'de teklif sahibi partilerin üye sayıları af düzenlemesi için gerekli olan 360 üyeye ulaşmadığından muhalefet partilerinden de destek istenmesi durumu ortaya çıkmaktadır. Bu husus, düzenleme konusunda muhalefet partileriyle bir uzlaşmayı da zorunlu kılacağından, daha açık ifadesiyle muhalefet partilerinin taleplerinin de yasaya yansıtılmasını gerektireceğinden teklif sahipleri düzenlemeyi "infaz kanununda değişiklik" kisvesi altına gizleme ihtiyacı içinde olmuşlardır.
- Korona virüsü salgını nedeniyle tutuklu ve mahkumların sağlıklarını ve can güvenliklerini koruma gerekçesiyle yapılan infaz düzenlemelerinde mahkumlar arasında ayrımcılık yapmak; başta Anayasa ile AİHS olmak üzere hukuk devleti ilkesi gereği koruma altına alınan temel insan haklarına aykırıdır. Cezada eşitlik aranmaz, ancak infazda eşitlik hukuk devleti olmanın gereğidir.
- Devletin koruma garantisi altında bulunan tutuklu ve mahkumların başta can ve sağlıkları olmak üzere, mahkumiyetlerini uluslararası sözleşmelerde belirlenmiş ölçülere ve insan onuruna en uygun şekilde çekebilmelerinin şartları acilen sağlanmalıdır. Başta koğuş ve odaların kapasitesini kat kat aşan barındırma uygulamalarından acilen vazgeçilmelidir.

YENİ CEZAEVLERİ YAPMAK YERİNE, SUÇ ÖNLEYİCİ TEDBİRLER ALINMALIDIR

- AİHM ve AYM'nin koyduğu ölçülerle tutuklu yargılanmasında zorunluluk bulunmayan tüm tutukluların tahliyesi için gereken inisiyatifler kullanılmalı, hukuka aykırı tutuklama kararları kaldırılmalıdır.
- Mahkum anneler, yaşlı, engelli ve aşırı hastalar lehine yapılmış bulunan iyileştirmeler olumlu olmakla birlikte yeterli değildir, daha etkili tedbirlerin alınması gereklidir. Ağır hasta ve engelli olan mahkumlar için getirilmiş 65 yaş şartı hukuka ve hakkaniyete aykırı olup kaldırılmalıdır.
- Yeni cezaevleri yapılmasına ve her türlü infaz düzenlemesine rağmen çözülemeyen, devamlı yükselen tutuklu ve mahkum sayısındaki artışın gerçek sebepleri üzerinde yoğunlaşmalıdır. Yani, suçun önlenmesi için tecrübe ve bilimin gerekleri doğrultusunda doğru tedbirler alınmalıdır.

İNFAZ YASASI, ANAYASAYA KARŞI HİLEDİR

- Başta hukukçular olmak üzere, herkesin kabul ettiği üzere bu teklif bir af yasasıdır. Ancak iktidar partileri sürecin başından beri affın getireceği siyasi sorumluluğu üstlenmemek, teklifi mecliste kolayca görüşmek ve AYM aşamalarını düşünerek affa 'af' dememiş, sıradan bir kanuni düzenleme yaparak Anayasa ve TBMM içtüzüğünü arkadan dolanmışlar, Anayasaya karşı hile yapmışlardır!

- İktidar partileri neredeyse sıfır diyalog içerisinde, geniş toplum kesimlerinin bilgisinden kaçırarak teklifi hazırlayıp, TBMM'ye sunmuşlardır. Diğer partiler ve ilgili STK'ların ve bilim adamlarının görüş ve önerileri dikkate alınmadan yapılan bu düzenlemenin demokratik meşruiyeti de bulunmamaktadır!
- Kanuna karşı hile ile yapılmış, demokratik meşruiyeti de bulunmayan, Anayasaya, AİHS'e ve demokratik toplum gereklerine açıkça aykırı düzenlemenin AYM tarafından iptal edilmesi hem hukuk devleti, hem de toplumsal ihtiyaçlarımız bakımından zarurettir.

SUÇ ŞEBEKELERİ TAHLİYE EDİLMİŞTİR

- Cumhurbaşkanı tarafından ifade edilen ve toplum tarafından da kabul gören "devlet ancak kendisine karşı işlenen suçları affedebilir, şahıslara karşı işlenen suçları affetmek yetkisi yoktur" yaklaşımının tam tersi bir düzenleme yapılmıştır. Devlete karşı işlenen suçlar istisna tutulurken, şahıslara karşı işlenmiş suçların ceza infaz indirimi (af) kapsamına alınması kabul edilir değildir!
- Şiddet çağrısı yapmayan inanç ve düşünce özgürlüğü kapsamındaki açıklamaları, cebir ve şiddet içermeyen eylemler veya özünde yasalar tarafından teminat altına alınmış bir takım hak ve özgürlüklerin kullanılması niteliğindeki eylemleri nedeniyle tutuklama tedbirine veya mahkumiyete maruz kalmış gazeteciler, aydınlar, iş insanları ve sade vatandaşlar cezaevlerinde tutulmaktadır.
- Masum vatandaşları dolandıran, devletin kendisine emanet ettiği değer ve kıymetleri zimmetine geçiren, makamını veya kamu görevini suistimal eden, rüşvet alan, hırsızlık ve evrakta sahtecilik, yağma (gasp) yapan ve tehlikelilik bakımından topluma zarar verme potansiyeli çok daha yüksek olan örgütlü suç şebekeleri tahliye edilmiştir.

İNSAN ONUR VE İHTİYAÇLARINI GÖZETEN YENİ CEZA İNFAZ KANUNU YAPILMALIDIR!

İnfaz Kanunu;

- Uzmanlaşmış hukukçular dışında kimsenin anlayamadığı,
- Tutarlılığı kalmayan, insicamı bozulmuş,
- Tahliye tarihi baştan öngörülmesi ve uygulanması kolay olmayan, kişilerin ve cezaevleri yönetimlerinin kişisel inisiyatifine açık,
- Her suç tipi için ayrı, ondan farklı infaz sistemi içeren bir kanun haline gelmiştir.

Türkiye'nin;

- Açık, sade, kolay anlaşılır ve uygulanabilir, denetlenebilir ve mahkumlar tarafından da öngörülebilir bir infaz ve tahliye sistemi öngören,
- Çağdaş, mağdurun hakkını korurken mahkumun da ıslahına odaklı, tutuklu ve mahkumların başta sağlık ve can güvenlikleri olmak üzere insan onur ve ihtiyaçlarını kamilen temin edebilecek yeni bir **CEZA İNFAZ KANUNU** yapması zorunludur.
- Gereksiz yere suç ve suçlu üreten ceza yasaları elden geçirilmelidir.

GELECEK
PARTISI